

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Sweetman, Ireland, Attorney General, Minister for the Environment, Heritage and Local Government

Strona pozwana: An Bord Pleanála

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court, Irlandia — Wykładnia art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Ocena wpływu planu lub przedsięwzięcia na chroniony obszar — Kryteria, jakie należy zastosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie może niekorzystnie wpłynąć na integralność danego terenu — Konsekwencje zastosowania zasady ostrożności — Budowa drogi przebiegającej przez obszar kandydujący do uzyskania statusu specjalnego obszaru ochrony

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie bezpośrednio niezwiązane z zagospodarowaniem terenu ani niekonieczne do jego zagospodarowania naruszają integralność tego terenu, jeżeli mogą one uniemożliwić trwale utrzymanie istotnych cech danego terenu, związanych z występowaniem siedliska przyrodniczego o znaczeniu priorytetowym, którego ochrona uzasadniła umieszczenie tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w rozumieniu tej dyrektywy. Przy dokonywaniu takiej oceny należy stosować zasadę ostrożności.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos przeciwko Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-260/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 85/337/EWG — Dyrektywa 2003/35/WE — Artykuł 10a — Dyrektywa 96/61/WE — Artykuł 15a — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych)

(2013/C 156/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos

Strona pozwana: Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Deklaracja Komisji (Dz.U. L 156, s. 17) — Wykładnia art. 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE — Wykładnia art. 9 ust. 4 konwencji (z Aarhus) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124, s. 1) — Obciążenie strony przegranej kosztami postępowania — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych

Sentencja

Z wymogu ustanowionego w art. 10a akapit piąty dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne oraz w art. 15a akapit piąty dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmienionych dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., zgodnie z którym to wymogiem postępowanie nie może mieć dyskryminacyjnego ze względu na koszty charakteru, wynika, iż nie można uniemożliwiać objętym tym wymogiem osobom wszczynania lub kontynuowania postępowania z wchodzącej w zakres stosowania tych przepisów skargi ze względu na mogące wynikać z tego faktu obciążenie finansowe. W sytuacji gdy sąd krajowy ma wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie obciążenia kosztami jednostki, której żądania jako strony skarżącej w sporze w dziedzinie ochrony środowiska nie zostały uwzględnione, lub, bardziej ogólnie rzecz ujmując, ma zająć, jak może to mieć miejsce w przypadku sądów brytyjskich, na poprzedzającym postępowanie etapie, stanowisko w przedmiocie ewentualnego ograniczenia kosztów, jakimi może zostać obciążona strona, której żądania nie zostaną uwzględnione, winien on zapewnić, że wymóg ten jest przestrzegany, uwzględniając zarówno interes tej chcącej bronić swych praw osoby, jak i związany z ochroną środowiska interes ogólny.

W ramach tej oceny sąd krajowy nie może przeprowadzać analizy, odnosząc się jedynie do sytuacji ekonomicznej tego zainteresowanego, lecz winien ją również oprzeć na obiektywnej analizie kwoty kosztów. Winien on ponadto uwzględnić sytuację stron postępowania, racjonalne szanse wygrania sprawy przez powoda, znaczenie, jakie sprawa ma dla

niego oraz dla ochrony środowiska, złożoność przepisów materialnych i proceduralnych mających zastosowanie w sprawie, jak również potencjalną pochopność skargi na poszczególnych etapach postępowania, a także to, czy prawo krajowe przewiduje system pomocy prawnej lub system ograniczania odpowiedzialności z tytułu kosztów postępowania.

Natomiast okoliczność polegająca na tym, że zainteresowany nie został powstrzymany przed dochodzeniem w praktyce swych żądań, nie wystarcza sama w sobie do uznania, iż dane postępowanie nie ma w jego przypadku dyskryminacyjnego ze względu na koszty charakteru.

Wreszcie ocena ta nie może być przeprowadzana według odmiennych kryteriów w zależności od tego, czy dokonuje jej sąd po przeprowadzeniu postępowania w pierwszej instancji, czy też na etapie pierwszej lub też drugiej apelacji.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten — Dania) — HK Danmark, działający w imieniu Jette Ring przeciwko Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), HK Danmark, działający w imieniu Lone Skouboe Werge przeciwko Dansk Arbejdsgiverforening, działającemu w imieniu Pro Display A/S w upadłości (C-337/11)

(Sprawy połączone C-335/11 I C-337/11) (¹)

(Polityka społeczna — Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 1, 2 i 5 — Różnica w traktowaniu ze względu na niepełnosprawność — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę — Istnienie niepełnosprawności — Nieobecności pracownika spowodowane jego niepełnosprawnością — Obowiązek wprowadzenia usprawnień — Praca w niepełnym wymiarze czasu pracy — Długość okresu wypowiedzenia)

(2013/C 156/08)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HK Danmark, działający w imieniu Jette Ring (C-335/11), HK Danmark, działający w imieniu Lone Skouboe Werge (C-337/11)

Strona pozwana: Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), Dansk Arbejdsgiverforening działający w imieniu Pro Display A/S w upadłości (C-337/11)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sø- og Handelsretten — Wykładnia art. 1, 2 i 5 dyrektywy Rady

2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) i wyroku Trybunału w sprawie C-13/05 Chacón Navas — Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Ustawodawstwo krajowe przyznające pracodawcy prawo zwolnienia pracownika, który pobierał wynagrodzenie w trakcie nieobecności z powodu choroby przez ogółem 120 dni w ciągu 12 kolejnych miesięcy — Pojęcie niepełnosprawności — Osoba o trwałym ograniczeniu zdolności funkcjonalnej, które nie wymaga specjalnie przystosowanego wyposażenia, a polega wyłącznie na niezdolności do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy — Racjonalne usprawnienia dla osób niepełnosprawnych

Sentencja

- 1) Pojęcie niepełnosprawności, o którym mowa w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono stan patologiczny spowodowany chorobą zdiagnozowaną medycznie jako uleczalna lub nieuleczalna, w przypadku gdy choroba ta powoduje ograniczenie wynikające w szczególności z osłabienia funkcji fizycznych, umysłowych lub psychicznych, które w oddziaływaniu z różnymi barierami może utrudniać danej osobie pełne i skuteczne uczestnictwo w życiu społecznym na równych zasadach z innymi pracownikami, i gdy ograniczenie to ma charakter długotrwały. Charakter środków, które winien podjąć pracodawca, nie rozstrzyga o tym, czy stan zdrowia danej osoby może zostać objęty omawianym pojęciem.
- 2) Artykuł 5 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że zmniejszenie wymiaru czasu pracy może stanowić jeden ze środków usprawniających, o których mowa w tym przepisie. Do sądu krajowego należy dokonanie oceny, czy w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym środek usprawniający w postaci zmniejszenia wymiaru czasu pracy nie stanowi nieproporcjonalnie wysokiego obciążenia dla pracodawcy.
- 3) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym pracodawca jest uprawniony do rozwiązania stosunku pracy ze skróconym okresem wypowiedzenia, jeżeli w okresie 12 kolejnych miesięcy niepełnosprawny pracownik pobierał wynagrodzenie w okresach choroby przez 120 dni, o ile nieobecność była spowodowana faktem, że pracodawca nie podjął właściwych środków w wykonaniu obowiązku wprowadzenia racjonalnych usprawnień przewidzianego w art. 5 tej dyrektywy.
- 4) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym pracodawca jest uprawniony do rozwiązania stosunku pracy ze skróconym okresem wypowiedzenia, jeżeli w okresie 12 kolejnych miesięcy niepełnosprawny pracownik pobierał wynagrodzenie w okresach choroby przez 120 dni, o ile nieobecność była spowodowana niepełnosprawnością, chyba że przepis ten, służąc realizacji zgodnego z prawem celu, nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia, która to okoliczność podlega ocenie sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.